

yanlışlıkla mutlu

*figen
alkaç*

—
Türk Edebiyatı
Öykü
—

Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Figen Alkaç, 1970 Ankara doğumlu. İktisat mezunu. Öykü ve yazıları dergiler, kitap ekleri ve dijital platformlarda yayımlandı. (*Varlık*, *Milliyet Sanat*, *Radikal Kitap*, *Dester* dergisi, *Virgöl*, *Hece*, *K24*) *Bela Davulları* kitabı KYÖD-Naci Girginsoy 2007 Öykü Ödülü'nü, *Isrart Kanadında*'nda ise 2017 Fakir Baykurt Öykü Ödülü'nü aldı.

Denizbank Kültür'ün "Sesli Edebiyat-Öyküler Sesleniyor" projesinde *Bela Davulları* kitabındaki "Fenâlığı Az Yabancı" adlı öyküsü tiyatro sanatçısı Seray Gözler tarafından seslendirildi. "Geçıştirilen Zamirler" öyküsü Murathan Mungan'ın Metis Yayınları'ndan çıkan *Kadınlar Arasında* adlı seçkisinde yer aldı. Ayrıca öyküleri birçok seçki ve antolojide yayımlandı.

2022 Sait Faik Sempozyumu'nda "Arzusuna Ulaşmış Metinlerin Yazarı" adlı bildirisi sempozyum kitabında yer aldı.

Lorin ve Mirza Ali'nin annesi. İstanbul'da yaşıyor.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Isırarı Kanadında

YANLIŞLIKLA MUTLU

Yazan: Fiğen Alkaç

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2023 / ISBN 978-625-6570-27-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

yanlışlıkla mutlu

figen alkaç

Hülya Akar Özmen'e

Kendimi bir leke sanırken leke olmadığımı
ikna ettiği ve korkmadan içine bakabilen
birine dönüştürdüğü için MİNNETTARIM.
Hiç bitmeyecek.

Kardeşim'e

Benim yerime de sustuğu için.
O olmasaydı, sessizlik bana neler ederdi.

içindekiler

- 11 | kalabalığın m'si
kendileri için korkmayan kelimeler
hatırlamaya ayarlanmış ses tonu
- 35 | susmanın ter kokusu
sohbetle genişleyen harfler
sandalyenin suç saklayan yeri
- 57 | kelime soyan
sessiz harfin kaçamağı
devamı sevilen cümleler
- 78 | yutkun-ma
yeniden geceye
yalnızlığın rengi

kalabalığın m'si

kendileri için korkmayan kelimeler

hatırlamaya ayarlanmış ses tonu¹

Puffy puffy

Hem çorap hem terlik

Hem rahat hem ortopedik

Puffy puffy

Televizyon reklamlarında gördüğüm oyuncak, çorap, bebek, çikolata, elbette ve her zaman Dido ve hayali kurulacak daha pek çok şeyi alabilme ihtimalimin çok düşük ve hatta neredeyse hiç olmadığı yaşlardaydım. Çok da karamsar olmayayım, yılda iki kere Dido aldığımız olurdu. “Aldığımız” z harfiyle bitiyor, “aldığım” m harfiyle. En sevdiğim m ile bitendir ve bu harf tek kişiliktir. Z harfi ise pek çok şeyi kardeşinle bölüşmektir ve payına hep yarım çikolata, yarım anne kuağı düşmesi demektir. Herkes bilmesede bana göre harflerin bir sürü hali vardır. Yalnız olanı, kalabalık olanı ve hatta kalabalıkken bile yalnız olanı vardır. M tek kişiliktir mesela. Sadece kurduğum hayallerde mümkün olsa da vardır. Sadece kelimesini de pek severim. O da m harfi gibidir, sevgiyi bölüştürüp paramparça etmez. “Annem sadece benim, Dido sadece

benim.” Böyle deyince o kadar mutlu oluyorum ki, azıcık da olsa yalnızlığım azalıyor. Z harfini hayallerime ve “sadece benim” dediğim hiçbir şeye sokmam. Bir de beş taş, yedi taş, yakan top, bilye oynarken sokmam onu. Kalabalık oynasak da bu oyunları, “m harfi oyunları” derim ben onlara. Bu m başkadır. Kalabalığın m’sidir bu. Kazanmanın m’sidir ve kaç kişiyle oynarsak oynayalım kazanmak tek kişiliktir. Kazanan “birinci benim der.” Ne güzel der. Her oyunda farklı arkadaşım kazanır, keşke öyle olmasa, “ben kazandım, birinci benim” dedikçe de z silinir giderrr. Oh olsun! Oynarız değil, kazanırım. Tek kişilik kazanmanın oynaması bu. Eğlenmenin, gülmenin, heyecanlanmanın değil, hırsın, yenmenin oynamasıdır. İşte budur kalabalığın m’si. Her şeyi birlikte yapmaktan bıktım. Ablamla, kardeşimle, ninemle yapmak istemiyorum hiçbir şeyi. Sadece annemle yapmak istiyorum. Uyumayı, yemek yemeyi, sarılmayı ve hatta gülmeyi bile. Birlikte. Sadece annemle. M harfinin bir kolunun altında ben, diğerinin altında annem. Her ikisi de benim olan kollar ve kucak.

Kalabalığın içinde yalnız olan m’yi bozan pek çok şey vardır ve bunun çaresi kesinlikle yoktur. Bizim evde boldur o şeylerden. Komşu-lar, akraba-lar, kardeş-ler, kardeşler ve hiç azalmayacak olan kardeşler. Televizyondaki sesler, Türk filmleri ve dedikodulu akşamlar. Lar lar da lar lar. Tüm suç şu lanet olası çoğul eklerindedir. Komşulardaki “lar” eki mesela. Güya annem yalnızmış da canı sıkılıyormuş da azıcık iki beş bozarsa ona iyi gelirmiş de der, yalan söyler ve oturur. Çay içer, yok doymaz. Çerez ve daha başka ikramlardan da yer, kafasına göre ne kadar zaman ayırdıysa o süre dolunca da çekip gider. Bu ekleri büyüsem de anlayamayacağım. Gidecek kapı olsun da vakit geçsin diye geldikleri halde sizin için geldiğini söyleyen ekler. Bu ekler sadece yalan söylemez, duyguları da

kirletirler. Eklense de niyetleri gözümünden hiç kaçmayan ekler. Ben çok fark ederim mesela. Çok duygusalım belki de ondan. Büyüyünce üşenmeyip gövdesinden tek tek koparacağım bu ekleri. Annemin hep inandığı, sevdiği ekler. Böyle ekler sevilir mi Allah aşkına? Lar lar da lar lar. Sadece bunları değil annemi paylaşmak zorunda kaldığım başka ekleri de büyüyünce güvendiği gövdelerinden koparacağım.

Böyle çoğul ekli zamanlarda yalnızlık korkumu ve kızgınlığımı azaltmak için varlığından hiç şüphe etmediğim ve yanımda olan hayali kahramanlarıma sığınırım. Hiç sıkılmadığım tek kahramanım vardır, o da Puffy. Bir de dilimden düşmeyen şarkısı. Peki Dido? Ondan bahsetmeme bile gerek yok. O kahramanım değildir. Dido demek ben demektir. Ben de Dido gibi tatlı, kırmızı, büyük ablamın arkadaşı Pervin gibi şehvetli ve her çocuğun arkadaş olmak istediği bir çocuğum çünkü. Hep öyle hayal ederim kendimi. Daracık kâğıdından çıkan köşeleriyle açmayı zorlaştıran ve her açılmayıta sabırsız bir çocuk iştahı nedeniyle kâğıdı yırtılan Dido kadar sevilen ve arkadaş olunmak için sabırsızlanılan bir çocuk gibi. Keşke gerçek olsa. Bu gerçek olsa güzel olur da mahallelinin bana taktığı Nefsiz Kıdo iyi ki gerçek adım değil. Her gerçek de iyi olmuyor. Her şeyi isteyen, istekleri olmayınca zırlayana Nefsiz Kıdo diyorlar bizim mahallede. Çok istediğimi, zırladığımı düşünmüyorum ama yine de böyle diyorlar bana.

Hem istemek neden kötü olsun hiç anlamıyorum. Canım çekiyor ne yapayım? Kıdo diye bir ad gerçekte var mı bilmiyorum. Varsa da bana yakıştırıldığına göre kesin iyi bir şey değildir. Her şeyi isteyen, yiyen, kocaman ağızlı, kocaman memeli, kocaman kucaklı bir kadın ismidir kesin Kıdo. Böyle çağrılmayı hiç istemiyorum ama benim ne istediğim kimin umrunda. Bana bu adı yakıştıran kim bilmesem de onlar kötü insanlar

bence. Erkek çocuklara başka adlar takıldığını hiç duymadım. Bu haksızlık. Kız çocuklara böyle ad takanların işi gücü yok mu? Her hareketi dikizleyip kapı ağzında otururken konuşacak konu bulamayınca kızların adlarını yıkıyorlar. Yıkık adımla nasıl ayakta durucam ben. Yok, adımlı yıkan anneannem değil, Elif ninem de değil demek isterdim. Tanıdık bir sesin yıktığını bilmenin ve bir şey yapamamanın üzüntüsü hiç geçmiyor. Çocuklar unuttur diyorlar, doğru da, ben hiç unutmuyorum. Benimki biriktirme unutması çünkü.

Düşünüyorum da sevdiğilerim bana kızarken seslerini değiştirseler keşke. Bunu düşünsünler de bu kadar üzülme-yim. Mesela annem, sevmediğim destegül öğretmenin sesiyle bana kızsın (destegül öğretmen. M harfini eklemem ona. Öğretmenim demem. Adı da küçük yazılmalı sonsuza kadar bence. Öfkesi adından büyük öğretmenlerin adları böyle yazılır inşa-lah) Yok yok, vazgeçtim. Anneannem destegül öğretmen gibi kızsın. Bence ikisi de hiç çocuk olmamış çünkü. Hele hayalleri hiç. Bir keresinde nineme “Sen hiç çocuk olmamışsın. Büyük doğmuşsun sen, kara burunlu ne olacak” demez olaydım. Çat. (Tokat sesi, çünkü tokat sesini yazmayı bilmiyorum) Çat. Yine acımadı. Oh olsun! Sana inat yine acımadı nine.

Kardeşim de hayal kuruyor, biliyorum. Kaç defa bu konuyu konuştuk. O benden daha çok hayal kuruyor, hem de tokatsız. Bunu nasıl başarıyor bilmiyorum. Belki de o hayal kurup unuttuyordur. Bence kesin böyle, çünkü o hiçbir şey istemiyor, o yüzden de zırlamıyor, tokat da yemiyor. Bu tokatlardan kurtulmak için kendime söz verdim, büyüyünce hiç hayal kurmayacağım. Gerçi tokadın, kızmanın acısını koyacak yerim de kalmaz ya zaten büyüyene kadar. Söze möze gerek yok aslında.

Peki ortanca ablam? Bence hayal kuruyordur. Niye mi? Niye olacak, büyük ablam onun yerine de kuruyor da ondan. Bu

kadar da değil üstelik. Büyük ablam çok şanslı, çünkü kurduğu bütün hayaller gerçek oluyor. Hem de tokatsız. Böyle olunca da ortanca ablamın hayallerine fırsat kalmıyor haliyle. Büyük ablam çok şanslı aslında ama ona sorsanız hiçbir hayali gerçek olmuyor. O hem Nefsiz hem de Nankör Kıdo bence. Hem hiçbir şeyle yetinmiyor hem de onun adını kimse değiştirmiyor. Bu haksızlık. Ben buna çözüm buldum. Önce beddua ediyorum. “İnşallah hep üzül abla.” Sonra adını yıkıp Nefsiz Kıdo, Nankör Kıdo yapıyorum. Bu kadar kızmakta çok haklıyım. Evimizin ihtiyaçları için annemin ayırdığı para ninemle büyük ablamın istekleri için harcanıyor çünkü. Aslında en büyük Nankör Kıdo ninem. Asla ve hiçbir şeyden memnun olmaz o da. Yemek yaparsınız, “Yemicem, götür bunu. Köfte mi yinir bu saatte” der. “Yenir nine. Ben köfteyi saatli de yerim saatsiz de.”

“Zaten yarım kilo alınan ve hafta boyunca yemeklere azıcık azıcık konan kıymadan sana köfte yapılmış, bizim azıcığımızı da almışsın hem utanmıyor hem de memnun olmuyorsun. Köftenin saati mi olur? Zıkkımlan işte. Gerçi homurdansan da köftenin tamamını yine zıkkımlanıyorsun ve bir de utanmadan ‘boşa gitmesin diye yedim’ diyorsun” diyebilsem, yıkılan ismime rağmen ayağa kalkacağım ama hep boş veriyorum. Boş vermeyi de sesli yapamıyorum. Her şeyi içimden. İçim o kadar güürültülü ki. Yuttuğum tüm kelimeler bağırıyor sanki içimde. Sonra niye beddua ediyorsun? Nasıl etmeyeyim. “İnşallah öl nine. Ölmezsin sen. O zaman hiç mutlu olma, hep üzül, hep canın sıkılsın, yediklerin içine otursun, bir daha acıkma bile nine.” Amin. Oh.

Beni bu kadar kızdıran sadece bunlar değil tabii. Kendisinin değil bizim hayallerimizi gerçekleştirmek için çalıştığını düşünüp aslında sadece ablam ve ninemin hayallerini gerçekleştirdiğini bilmeyen abim için üzülüyorum ve bu da çok kız-

dırıyor beni. Onun durumu ortanca ablamdan da kötü çünkü. Abim kendi hayali var mı yok mu bunu bile bilmiyor. Abim aklıma geldikçe kardeşimle her şeyde z harfi olmak o kadar da üzmüyor beni aslında. (Bu Dido benim. Hayır bizim abla). Yani üzmüyor demeyeyim de üzmemeli. Ama düşündüğümü yapamıyorum ki, çocuğum sonuçta. Yine de z harfine sinir oluyorum. Hepsi onun suçu. Yok, kardeşime sinir olamam. Olmamalıyım. Her şey yarı yarıya. En çok da Dido yarı yarıya. Tamam, peki kardeşim.

Bu hafta çok mutlu olduğum bir mektup geldi abimden. Abim uzakta, SEKA diye bir yerde maaşlı çalışıyor ve uzakta olduğu için annemin meraktan ölmesini istemediğinden sık sık mektup gönderiyor bize. En çok sevdiğim mektup bu oldu. Yakın zamanda maaş alacağını ve eve gelebileceğini yazmıştı bu defa. Mektupta yazılanlar sadece bu kadar değildi elbette. Ve iyi ki öyleydi. İstedığımız bir şey olursa alıp getireceğini de yazmıştı mektupta. Sanırım abimin gelmesine bu defa annemden çok ben sevinmiştim. Hayallerim gerçek olacaktı. En azından buna bir engel yoktu. Abim maaş almıştı çünkü. Beni en çok sevindiren diğer şey de abimin her zaman sözünde durduğunu bilmektir. Başkasının hayallerini, isteklerini gerçekleştiren onlardan daha çok mutlu olan biriydi çünkü abim. Bunu ona kim öğretti acaba? Keşke ben de abim gibi olabilsem. Aslında bu mektubun beni bu kadar mutlu etmesinin başka bir nedeni daha var. İlk defa kardeşimle z harfi olmayacağız. Çünkü istediğim, daha doğrusu almayı hayal ettiğim şey isteseler de z harfine sığmıyor. Sadece m harfinin içine sığacağım ilk kez. Çünkü hayalini kurduğum şey ikiye bölünemiyor, isteseler de bölemezler.

Hayallerim gerçek olacaktı ve ben buna inanamıyordum. Annem mektubu okumayı bitirmemişti ki, ben Puffyyy, diye

bağırverdim. Nefsiz Kido başka ne yapabilirdi ki! Suçlu ben değildim, içimdeki kuşlardı. Coşkuyla şakıyıp uçuyor, dışarı çıkmak için can atıyorlardı. Sonra bu kadar kuşla başa çıkmayınca ve başka türlüsünü bilmediğimden mutluluktan ağlamaya başladım. Gürül gürül akıyordu gözyaşım ve kuşlar çıkıyordu sanki her damlada. Dışarı. Kuşlar. Çıkıyordu. Etrafta bir sürü ve rengârenk kuş... Bu ne güzel şeydi böyle. Kafama bir şaplak yiyince gerçeğe döndüm. Gözyaşlarımı avuç içime soktum ama bir türlü bitmiyorlardı. Gözyaşı biter mi bilmiyordum. Bitmeyen gözyaşlarının da tıpkı benim gibi terbiyeye ihtiyacı vardı. Nineme diyeyim de onlara da bir tokat atsın.

Baktım gözyaşım bitmiyor, gözyaşlarımı sesime doldurup “Puffy” diye bağırmağa başladım. Puffy de Puffy. Oh be rahatlamıştım. Gözlerim de şımarıktı bağırırken.

“Bak şuna ya, kulağımın dibinde hayvan gibi bağırıyor. Hem ağlıyo hem de sesi sanki mutluluktan uçuyo manyağın. Kafadan kontak bu çocuk” dedi annem. Böyle konuşması annemin suçu değildi. Ninem ona güzel konuşmayı öğretmemişti bence. Ninem koca kadın olmuş ama ne fayda! Hiçbir şey öğrenememiş, varsa yoksa kızsın, varsa yoksa benim adıma değıştirsin. Beni neden bu kadar sevmiyor bilmiyorum. Annem tamam da büyük ablama ne oluyorsa, artık o da,

“Ya manyak anne bu ya. Puffy istiyor. O ne kadar pahalı biliyo musun sen. Abim size o kadar pahalı şeyi bok alır. Aldırmam ki. Serpil Ablanın düğününde yeni elbise değil de Puffy giyerim artık” deyip kakkahayla güldü. Gülüşüm ablamınkine benzeyecekse, onun gibi olmamak için erkek olmaya karar verdim o an. “Kızlar bir daha hiç gülemezler inşallah, hele ablam hiç gülemesin” dedim içimden. İyi ki çocukların bedduaları tutmuyor, yoksa kardeşim ve ortanca ablam da hiç gülemeyecekti. O beddualı halle ablama o kadar kötü baktım

ki gözyaşlarım durdu. Anladım, ağlamayı durdurmanın en iyi yolu kızmaktı. Beddualı baktın da ne oldu dersiniz, kocaman bir hiç. Ablam fark etmedi bile. Fark etse döverdi de oradan biliyorum. Bakışlarımı da alıp yanlarından ayrıldım. Kızgınlığımı değil mutluluğumu yaşamak hakkımdı. Bunu ancak kardeşimle yaşayacağımı bildiğim için onu aramaya gittim. Giderken de kızgınlığımı homurtu olarak onlara bıraktım. “Bir düğünde de yeni elbise giymeyiver” ve “Nah sana veririm Puffy’mi” dedim. Homurtularım ne halde diye arkama bakmadım. Nerede olacaklar? Korkudan yere düşmüşlerdir kesin. Kelimeler kendileri için korkar mı bilmiyorum ama benimkiler dayak yememem için kendilerinden bile vazgeçiyor bence. Anne gibi benim kelimelerim. İçlerine girip saklanabiliyorum. Büyürsem belki kelimelerin içine sığamam. Keşke büyümesem. Bence büyümenin en kötü yanı kelimelere inanmayan insanlardan biri olmak.

Küçüğüm ve o yüzden kelimelere inanıyorum. Öyleyse ben Nefsiz Kıdo’yum. Tıpkı büyük ablam gibi. O bir de Nankör Kıdo. Kendine bakmıyor ve sürekli bana “Ahlaksız, sürekli yalan söylüyorsun. Allah belanı verecek bir gün” diyor. Ona inanmıyorum. Asıl yalancı o. Yalan söylersem ölülmüşüm. Bok ölürüm. Söz insanı öldürür mü? Madem öldürüyor, o niye ölmüyor?

Büyüyünce öğrendim, öldürüyormuş. Hem de yaşadığını bildirmeyecek kadar. Ama boş verin bunları. Şimdi hayallerim var. Çocuğum. Çat.

İki odalı evimizin her yerinde kardeşimi aradım. Kardeşim hiçbir yerde yoktu. Hava karardığı için sokakta da olamazdı. Çünkü o benim gibi değildi, kurallara uyardı. Annemi hiç üzmez, kızdıracak hiçbir şey yapmazdı. Evde olmalıydı. Evet dedim, nerede olacak, tuvalette tabii ki! Tuvalet alt kattaydı

ve ninemlerle ortak kullanıyorduk. Aşağı indim. Telaşla seslenince, kardeşim yüzü bembeyaz çıktı tuvaletten. Yine bir yaramazlık düşündüğümden ya da yaramazlık yapmak için planlarımı anlatacağımdan emindi. O daha bir şey sormadan sıkıca sarıldım ve,

“Gülay, biliyor musun, abim geliyoroo” dedim telaşla.

Öylece baktı suratıma. Abim geliyor diye ilk kez bu kadar çok mutlu olmama şaşmıştı. “Devamı var” dedim. Olduğu yerde kımıldamadan sabırla beni dinliyor ve ablak ablak suratıma bakıyordu.

“Abim gelirken maaş alacakmış” dedim. Demez olaydım.

“O da ne?” dedi. Bu kez ben şaşım kaldım. Gerçekten de maaş neydi ki?

“Ne olursa olsun iyi bir şey kardeşim. Hani annem bazı günler maaş almaya gidiyo ya bankaya. Babamın maaşını. Sonra hep ağlayarak dönüyo ya. Yani para alırken ağlıyorsun ve bu maaş oluyor” dedim. Kardeşim suratındaki o donuk ifadeyle,

“Ee, bize ne ki” dedi. Sonra biraz sustu ve “Abla” dedi. “Yoksa abim de mi ağlıyor maaş alırken? Ben annem gibi onun da üzülmesini hiç istemem. Maaş almasın” deyip ağlamaya başladı. Ben de başladım ağlamaya. Kardeşim ne zaman ağlasa ben de ağlarım, hiç dayanmam. Bir de yatılı okuyan ortanca ablam ağlayınca böyle oluyorum. Ağlayan iki kardeş birbirimize sarıldık. Bakın bu da güzel z harfi işte. Güzel z harfi olunca birlikte yapıyorsun her şeyi.

“Ama abim maaş almasa olmaz ki Gülay” dedim, gözyaşlarımı sildim ve sarıldım kardeşime. Öylece epey yürüdük. Üzülmesi geçsin diye,

“Hadi gel yukarı çıkıp yatakta yuvarlanmaca oynayalım, söz seni gıdıklamıycam” dedim. Yüzüme baktı. Gülmedi ama gözyaşları geri gitti. Merdivenlerden çıkarken kardeşim,

“Abla, abim ne zaman geliyo peki” diye sorunca basamakta durduk.

“Biliyo musun Gülay” dedim, “abim mektupta çocuklar ne istiyosa alcam” diyo. “Ben Puffy dedim anneme” deyip kolumu kardeşime doladım ve “Puffyyy” derken bu sefer kolumu havaya kaldırıp çılgık attım. Heyecanım ayaklarıma dolanıyordu sanki ve merdivende, o daracık yerde, Puffy’nin şarkısını döne döne söylemeye başladım. Kardeşim şaşkınlıkla suratıma baktı.

“Düşeceksin abla, düşcez. Ne yapıyosun” deyip bir basamak çıktı. Düşmek de güzel z harfiydi. Tek kişilik düşmek dar gelir kardeşlere. Aynı diz parçalanmasa da aynı kalp parçalanır. Ortak üzülen kalptir güzel z harfi. Kardeşim elimden tutup,

“Abla dur bi. Dönüp durma. Hangi Puffy? Hani reklamlardaki mi” dedi. Tam cevap verecekken yere düşen hayallerimi, belki de ona emanet verdiklerimi yerle bir ederek “Onlar gerçek değil” deyiverdi.

“Nasıl gerçek değil, bal gibi de gerçek. Dido peki, o da reklamlarda var” deyince gözlerinden güneş doğdu kardeşimin sanki. Ve ben konuştukça doğdu da doğdu. Duygu’nun, gözleri açılıp kapanan kocaman bebeğinden bahsettim sonra.

“Hani Almanya diye bir yerden halasının gönderdiği bebek var ya” dedim. “Eee” demesine fırsat vermeden “Onu da reklamlarda görüyoduk ve Duygu’da var.”

Kardeşim bu kadar güneşe, mutluluğa alışık olmadığından, “Ama Puffy ya gerçek değilse” deyiverdi çat diye. Çat diye, çünkü tokat gibi acıttı içimi.

“Şom ağzılısın. Ablalar gerçek diyorsa gerçektir” deyip birkaç merdiven çıktım. Bir ses duydum sanki. Başka biçimde. İçeride doğru, içerden bir ses. Kalp kırılma sesi. Benimkinden farklıydı ama tanıyordum bu sesi. O sestten en çok korkan kişi olarak duymazdan geldim. Kırılmaya, ertelenmeye, azarlanmaya alış-

kın bir m harfiyim neticede. Öfke ve homurtudan örülü duvarın içindeki m. Kardeşimin kalp kırılma sesini duymuştum şimdi ama onun kalp kırılma harfi ne biliyordum. Soramazdım da. Deli olduğumu düşünse neyse, gider ablam ya da anneme sorardı. Arkamdan seslendi, “Puffy” dedi, “ya gerçek değilse?”

Plağa bağlamıştı. Gerçek değilse? Şimdi olsa gerçek ne ki derim. Cevabı bilinmeyen şeyleri sorup durdukça kendimi bu kadar yoracağımı bilseydim büyür müydüm hiç. Düşünüyorum da kaç yaşına geldim ama hiç büyümedim. Demek o günlerden önlemimi almışım. İyi de etmişim. Kardeşim merdivende kaldı. Arkamı dönüp,

“Gerçek tabii ki. Eczanelerde varmış, televizyonda öyle dediler” dedim. Kardeşim bir şey demedi. Onu orada bırakıp koşarak annemle ablamın yanına tekrar gittim. Hâlâ yan yana olmaları hiçbir harften ötürü değildi. Evde sadece bir oda olduğu için yan yanaydılar. Diğer yer oda değil, hepsi bir arada kahve gibiydi. Hem mutfak hem banyo hem de karyola odası. “Anne, abim bize bir şey almasın. Biz abim gelince üçümüz gidip eczaneden Puffy alcaz” dedim. “Öyle yaz abime.”

Ablam gülerek “Biz kimmiş, çok bilmiş? De bakalım” dedi. “Sana ne kıskanç” demedim. Yere söyledim. Nasılsa söylesem de oraya düşecekler diye. Tükürük gibi. Sadece yere. Annem bu sefer,

“Kızım de bana bakayım, neymiş bu Puffy” dedi, bana değil ablama.

“Puffy anne, nesini bilmiyorsun Puffy’nin” demesin mi ablam. O kadar sevindim ki. Demek ki Puffy gerçektir. Ablamın dediklerinden cesaret alıp,

“Nee” diye bağırdım. “Puffy’yi bilmiyor musun anne ya? Hani reklamlarda söylüyo ya” deyip döne döne yine Puffy’nin şarkısını söyledim.

“Seslerin normalleştiği yerdir ev, kanıksandığı. Kavgalar, kalp kırmalar ve hatta tokatlardır ev. Çok içe atılan hakaretlerin gitgide birikip karardığı yerdir. İçerdeki karaya rağmen aynı sofraya oturmak ve her lokmayı öfkeyle birlikte çiğnemektir. Ve lokmanın yutulamayıp boğazda dizim dizim dizilmesidir ev.

Affetmenin değil, barışmanın değil, üstünü örtmelerin yeridir. Unuttum sanmaların, kendini unuttuğuna ikna etmelerin yeridir. Seslerin duvardan duvara atıldığı, çarptığı, sınırları aşmış alt ve yan komşuya indiği yerdir ev.”

Çocuklarda iyileşmeyen kelime yaraları nerede saklanır? Bizi düşüren kelimelerin acısı nerededir? Peki seslerin? Yaşadığı zamana ait cümlelere sığamamanın, susmanın sesi; annenin en çok seni sevmeyişinin, babanın yokluğunun sesi, çat diye kırılan kalbin, yere düşen bir hayatın sesi, kapıların ardında gizlenen şehvetin, arzuyla kapanan perdenin sesi...

Figen Alkaç, hayatımızın yere düşen seslerini, kelimelerini toplayıp öyküler yazıyor. “Yanlışlıkla mutlu, kasten zamansız” öyküler. Bir çocuğun terkesine koyduğu kelimeler bütün bir hayatı anlattığı için.

QR kodu okununuz

Dijital fiyat etiketi

ISBN 978-625-6570-27-6

9 786256 570276

Doğan
Kirap